

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v poduk.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 3 gl., za pol leta 1 gl. 80 kr., za četrt leta 80 kr. — Naročnina se pošilja opravištvu v dilaškom semenišču (Knabenseminar). — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posebne liste prodaja knjigar Novak na velikem trgu po 5 kr. — Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat 8 kr. dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Slovensko društvo v Sevnici.

Veselega srca in z veliko radostjo nastavimo danes pero in poročamo za sedaj v kratkih potezah o važnem zborovanju Slovenskega društva v prijaznej Sevnici ob zeleni Savi.

Po železnici došle goste so blagi narodnjaki Sevniki pričakali na kolodvoru in v lehkkih kočijah odpeljali v snažno Sevnico. Kmalu po 3. uri popoldne 12. avgusta in opravljenej službi božji odpre predsednik g. dr. Radaj zborovanje v g. Simončičevej gostilni, ki je bila okusno ozaljšana z veliko podobo cesarjevo; stene so bile prevlečene s slovensko trobojnico in z napisi okinčane: Zedinimo se — Ne vdajmo se. Iz strehe na ulico je plapolala velika slovenska zastava. Navzoč je bil c. k. okr. glavar g. Rupnik in okolo 400 mož iz Sevnškega in Brežiškega okraja.

G. notar Veršec pozdravi v gladkej besedi navzočega drž. poslanca g. dr. Vošnjaka, ki potem med živahnim živio-klicanjem društvenikov stopi na lepi oder in poroča prav umevno in mojstersko o delovanju državnega zbora, prilično tako, kakor v Celji in Šoštanji. Možje so ga kaj pazno poslušali in vprašali o raznih rečeh, n. pr. blagi Lenček starejši, kaj je z živinsko soljo in če bi se ne dala kruhenska sol ceneje prodavati?

G. dr. Vošnjak odgovori, da je to težko, ker sol vrže po 6 milijonov goldinarjev državnej blagajnici; ko bi to prenehalo, pozvišati bi trebalo druge dače, živinska sol se bode pa kmalu začela prodavati, brž ko bode sredstvo iznajdeno, ki se bode soli dodavalo, da ne bode živini škodljiva. a je ljudje vendar ne bodo mogli kuhati in za se rabiti. Kdor tako sredstvo izume, dobi 5000 fl. nagrade od ministertva.

Posestnik Kljun iz Senova prosi, naj se dela na to, da bodo tatom menje dobro stregli v kajbah; sedaj se jim predobro godi. Dr. Vošnjak izjavi, da je on tudi tega prepričanja, in

bode za to glasoval, kedar pride v državnem zboru na vrsto.

J. Hlebie iz Blance želi, da bi župani smeli braniti ženitev ljudij, ki nič nimajo in so potem prisiljeni krasti. Dr. Vošnjak opomni, da so takšni predlogi uže večkrat se stavili v deželnem zboru štajerskem pa nemški liberalci so te opravičene želje kmetov vselej ošabno vrgli pod klop.

Konečno nasvetuje J. Zalokar iz Blance g. dr. Vošnjaku najpresrenejšo zahvalo s prošnjo, naj blagovoli svoje volilce še v bodoče jednako krepko zastopati, čemur navzoči z burnimi živio-klici pritrdijo.

Namesto poslanca dr. Šnidersiča, ki je povabilo odbil češ, da bo leha, poročal je g. dr. Radaj o delovanju deželnega zbora štajerskega in povdarjal, kako imajo slovenski kmetje premalo poslancev.

Potem je g. Lenček mlajši v iskrenih besedah priporočal sadjerejo in društvo cesarjevič Rudolfovo v št. Juriji, g. inženir Miha Vošnjak, pa jako poučljivo pojasnil denarstvene zavode Slovencev. Obadva govora objavimo posebič.

Naposled se je prebrala spomenica do ministra Taaffeja s trojno prošnjo: 1. naj se z naprej na spodnjem štajerskem nastavljajo samo taki uradniki, kateri bodo slovenski in nemški dobro govorili in pisali, slovenšine popolnem nezmožnim političnim, davkarskim in poštanim uradnikom (80) se pa naloži slovenščine naučiti se, 2) podpora 7700 fl. za 14 konceptnih praktikantov c. k. namestniji dovoljena se tako razdeli, da pride 2500 fl. za 5 slovenskih juristov v porabo; 3. pri ministertvu znotranjih zadev namešči se referent za slovenske dežele in v Mariboru ali Celji ustanovi se oddelek graške namestnije. Spomenica bila je odobrena in se predloži ministru po 3 naših slovenskih državnih poslancih.

Omeniti še moramo, da se je zavoljo 11 vsled upora trto-ušnej komisiji zaprtih kmetov (eden ima doma ženo, 8 otrok in 80letno mater in očeta) državne poslance prositi, naj se takoj do cesarja obrnejo, da bodo za čas preiskave domov spuščeni, ker je silno veliko dela. G. dr. Vošnjak je obečal, takoj vse storiti, kar je mogoče. S 3kratnim burnim živijo na cesarja bilo je zborovanje skončano.

Zvečer so vrli domoljubi gostom iz Štajerske in Kranjske, zlasti iz Krškega in Ljubljane, od koder je bil urednik „Slov. Naroda“, g. Železnikar, navzoč, priredili lepo veselico s petjem.

Vršile so se razne napitnice. Mnogo dopala je ona, katero je g. dr. Vošnjak spregovoril čestitima gospodoma župniku in kaplanu, dr. Radaj blagemu županu Sevniskemu in g. dr. Turnar iz Budimpešte navzočim gospam in gospodičnam.

Sevnico štejemo od sedaj med odlično narodne slovenske trge. Gornji grad, Mozirje, Brašlovce, Vransko, Zavec, št. Jurij, Šmarije, Središče, Veržej itd. dobijo novo narodno tovaršico, prijazno Sevnico. Živela slovenska Sevnica ob zelenej Savi!

Prisrčna hvala vsem domoljubom in domoljubkinjam, ki so pripomagali, da se je 4. občni zbor Slovenskega društva tako izborno lepo vršil.

Celjski lisjak je zopet nemiren.

Več časa se že nismo brigali za kozle celjskega lisjaka. Toda ker ga že toliko srbi, da ne da miru, treba mu počohati.

Dobro vemo, da ta list ni slovenski, ampak nemškutarski list, ki si prizadeva Slov. Gospodarja spodrinoti, če uže ne v žlici vode potopiti in uničiti. Vendar preslab je ta „lisjak“. Slovenci so ga spoznali ter ne marajo za njega. To ga pa jezi, da uže ne vé, kaj bi začel. Izmisli si naposled glavnega urednika Gospodarjevega napadati in če le mogoče od uredovanja odpraviti. Zato zbada, peha v njega, kder le more, časih prinese tudi debelo laž n. pr. ko ga je v Slivnico za župnika poslal, ali meni nič tebi nič iz Maribora prestavil. Zastonj.

Sedaj se pa še bolje potuhne, preobleče se v samo ljubezen, pobožnost in svetost ter začne Slovence in posebno duhovščino omilovati, da na takšnega Gospodarja poslušajo in ga vzdržujejo. No, uže vedo zakaj in celjski lisjak je zadnji, kateri jim ima tukaj nauk in svetov dajati. Lisjakova jeza, smešno potajevanje pa je najboljši dokaz, da je Gospodar prav uredovan, primerno časom, v katerih živimo, in ljudem, proti katerim teče narodna, cerkvena in verska borba.

Da se v teku mnogo let marsikatera pomota itd. vrine, temu se ne more nihče čuditi, kdor reč pozna. Kaj se pa na nasprotni strani napinja in svetu kot poštenost uže prav ostudno ponuja, to kažejo sledeči dogodki.

Celjski lisjak in njegov urednik, advokat celjske „šparkase“, znani velikonemški in liberalni piskač, g. dr. Glantschnigg; lovi uže več časa Gospodarjevega urednika, da bi ga pred celjsko sodnijo in porotnike spravil. Ta se ne boji sodnije, ampak tega, da bi ne prišel pred porotnike, ki so njegovi politični nasprotniki in sovražniki, liberalci, mogoče tudi freimaurerji. Da se človek takšnim ogiblje, to je naravno. Vendar je letos dr. Glantschnigg meseca januarja tako nesramno udrihal okolo sebe, da je urednik začel tožiti. Toda v preiskavi pokaže se sledeče: g. dr. Glantschnigg, celjski advokat, je pri sodnji izjavil, da je urednik Sevnško šulvereinsko šolo bil v Gradci pri deželnem odboru ali deželnem šolskem svetu zatožil ali ovadil, češ: otroci tam ne dobivajo poduka v kerščanskem nauku. Sodnija vpraša deželni šolski svet: je li to res? Deželni šolski svet pa odgovori, da to ni res, urednik Gospodarja ni nikoli kaj tje tožil ali ovadil. Tako je bil dr. Glantschniggggggg, urednik lisjakov, pri sodnji na sramoto postavljen. Gospodarjev urednik pa je potem tožbo vzel nazaj rekoč, da se s človekom, ki zamore pri sodnji tako krive, neresnične, celo izmišljene reči v protokol dajati, kakor tukaj dr. Glantschnigg, neče tožiti.

Drugi dogodek. Mahrenberški notar Rudl, ima pisarja Lešnika. Ta toži Slov. Gospodarja zaradi nekega dopisa iz Mahrenberške okolice. Ker še tožba ni končana, prepoveduje postava o njej podrobneje poročati. Pisar Lešnik ali prav za prav njegov advokat dr. Glantschnigg izvesta, da je dopis poslal Remšniški č. g. župnik in ga takoj tožita. Ta otrese tožbo z neko „izjavo“, katero je v Mahrenbergu podpisal in se z njo s tožnikom spravil. Tota „izjava“ je potem prišla v nemško-liberalne liste n. pr. Tagespost, Deutsche Wacht, Marburger-Zeitung in v lisjaka. Povsod pa so doposiljavci ove „izjave“ nesramno in po krivici napadali glavnega urednika in očitali mu, da je on „tisti“, ki je župnika „izdal“. Doposiljavec „izjave“ Marburgerci, je stopil popolnem in brez vsega srama med lažnjivce in na ravnost rekel, da je glavni urednik pisarju Lešniku dopisnika naznanil. Marburgerca je bila po §§ 19. tiskovne postave prisiljena laž preklicati in resnico povedati, kako sta dr. Glantschnigg in Lešnik dopisnika izvedela, kar pa „lisjak“ popolnem prekriva! Zakaj? No, ker bi sicer po uredniku ne mogel udrihati.

Resnica je namreč ta: na ukaz celjske